

Hồi thứ hai mươi bảy

Quyết chiến

Muôn người một ý nghĩ, tất cả tâm khách cùng thốt:

- Vô luận việc gì, Hương soái phân phó. Toàn thể anh em xin tuân hành!

Lưu Hương nhấn mạnh từng tiếng một:

- Nếu tại hạ tìm được Biên Bức công tử, thì cuộc chiến phải khai diễn giữa song phương là cái chắc! Lúc đó, các vị cứ bình tĩnh, để mặc tại hạ an lòng cùng y định quyết thư hung.

Quần hùng đồng thanh đáp:

- Hương soái không phải lo ngại. Bọn tại hạ không bao giờ can thiệp giúp bên này, hay bên kia, mà cũng không chấp nhận cho bất cứ ai chen vào vụ. Bọn tại hạ sẽ diệt trừ kẻ nào tiếp trợ y!

Hiện tại, Lưu Hương đã xoay được thế cờ rồi, giành cái thế chủ động rõ ràng. Nhưng Biên Bức công tử là ai? Y hiện tại ở đâu? Quần hùng đã thấy rõ bề trái của sự tình, ai ai cũng khẩn trương.

Trừ một người. Người đó luôn luôn giữ thân sắc an tường. Hẩn ngồi yên tại chỗ. Người đó là Nguyên Tuy Vân. Và Lưu Hương đang chăm chú nhìn y.

Rồi chàng hỏi:

- Nguyên công tử có muốn cho tại hạ nêu danh tánh của Biên Bức công tử chăng?

Nguyên Tuy Vân cười nhẹ:

- Hương Soái cứ nói. Tại hạ sẵn sàng nghe.

Lưu Hương thở dài .

- Nếu vậy, cung kính bất như phụng mạng.

Hồ Thiết Hoa giục:

- Nói ngay đi. Người cứ dân dà mãi, chúng ta nôn nao suýt chết đây.

Lưu Hương tiếp:

- Quanh năm, suốt tháng, không thấy mặt trời, không thấy lửa, vĩnh viễn giam mình trong hắc ám, chỉ vì Biên Bức công tử vốn không cần đến các sự kiện đó.

Chàng chậm chậm tiếp:

- Bởi, Biên Bức công tử là người trời sanh ra, thiếu ánh sáng!

Mọi người trừng mắt nhìn Nguyên Tuy Vân. Nguyên Tuy Vân vẫn am tường như thường. Hắn cười nhạt, thốt:

- Tại hạ là một người đui.

Lưu Hương tiếp nối:

- Và Nguyên công tử chính là Biên Bức công tử!

Nguyên Tuy Vân vẫn bình tĩnh:

- A! Tại hạ à?

Lưu Hương tiếp:

- Tuy các hạ phá hủy thính giác của Anh Lão tiên bối bằng cách làm hỏng vành tai, nhưng chậm một chút, vì cái chỗ chậm tay của các hạ, Anh lão tiên bối còn nghe được một sự kiện cuối cùng, nghe rồi lão tiên bối còn nói được tiếng cuối cùng. Một tiếng thôi, cũng đủ giúp cho tại hạ vệt màn bí mật.

Anh Vạn Lý lúc đó, chỉ hét lên có mỗi một tiếng:

- Nguyên...

Hét lên một tiếng, lão nín luôn, bởi lúc đó thính giác của lão hết linh rồi, đôi tai của lão bị âm thanh kỳ dị trong ngục gây chấn động mạnh: Nhưng cái tiếng đó rất đủ, tiếng đó xác định hoài nghi, Lưu Hương không cần có những chi tiết khác hơn! Từ lâu rồi, chàng hoài nghi Nguyên Tuy Vân.

Nguyên Tuy Vân thở dài:

- Tại hạ biết thế nào rồi Hương Soái cũng đi đến kết luận này!

Người thứ nhất, không tin Lưu Hương, là Hồ Thiết Hoa. Chẳng những một y không tin, mà còn có nhiều người không tin. Hầu hết đều không tin, bởi rất khó tin!

Lưu Hương tiếp:

- Tại hạ không nắm một chứng cứ nào xác thực. Nguyên công tử là người đa mưu, túc trí, tất có thừa lý lẽ để phủ nhận.

Nguyên Tuy Vân lắc đầu:

- Không cần!

Hắn cười! Nụ cười của hắn đậm bạc quá! Nụ cười có vẻ cao ngạo quá.

Lưu Hương thở dài:

- Tại hạ chờ nghe Nguyên công tử giải thích.

Nguyên Tùy Vân thốt:

- Tại hạ lắm! Các hạ lắm! Cả hai chúng ta cùng lắm.

Lưu Hương cau mày:

- Tại hạ lắm?

Nguyên Tùy Vân từ từ tiếp:

- Tại hạ cứ tưởng mình chỉ cần đôi mắt của các hạ thôi. Bây giờ nghĩ lại, mới biết là cần cả sanh mạng của các hạ!

Lưu Hương trầm ngâm một chút:

- Các hạ có cơ hội thực hiện ý muốn đó. Nhưng cơ hội không lớn lắm đâu.

Nguyên Tùy Vân đáp:

- Nhưng ít nhất cũng lớn hơn cơ hội của các hạ, phải không?

Lưu Hương thở dài:

- Có lẽ vậy!

Nguyên Tùy Vân trầm tư. Chợt hắn thốt:

- Có những người, việc thiên hạ thì rất sáng suốt. Trái lại, đối với việc của chính họ, thì rất mù mờ!

Lưu Hương đáp:

- Bởi lẽ giản dị là hiểu việc người thì dễ hơn hiểu việc mình!

Nguyên Tùy Vân tiếp:

- Trừ các hạ! Các hạ hiểu người, các hạ hiểu chính mình. Bằng vào điểm đó, các hạ hơn hẳn phần đông nhân loại. Chúng ta đối lập với nhau, thật là một sự bất đắc dĩ!

Lưu Hương thở ra:

- Tại hạ chưa từng nghe nói, trên đời này, địch nhân đáng sợ nhất của tại hạ là Nguyên công tử đó!

Nguyên Tùy Vân hỏi:

- Các hạ không hy vọng thắng tại hạ?

Lưu Hương gật đầu, dù Nguyên Tuy Vân không thấy được cử động đó.

- Phải!

Nguyên Tuy Vân hỏi:

- Đã thế, tại sao các hạ muốn giao thủ?

Lưu Hương điềm nhiên:

- Tại hạ bị dồn vào thế chẳng đặng đừng! Còn biết làm sao hơn?

Nguyên Tuy Vân buông gọn:

- Tốt lắm!

Hắn vụt đứng lên. Rồi hắn cười nhẹ tiếp luôn:

- Tại hạ từng nghe, các hạ có biệt tài lấy ít thắng nhiều, lấy yếu thắng mạnh. Tại hạ muốn biết, các hạ dùng biện pháp gì?

Lưu Hương lạnh lùng:

- Không có biện pháp chi cả Nguyên công tử ạ. Bất quá tại hạ chỉ có một chút bí quyết thôi. Bí quyết đó là tín tâm. Trong mọi hành động tại hạ luôn luôn giữ vững lòng tin.

Nguyên Tuy Vân kêu khẽ:

- Tín tâm?

Lưu Hương đáp:

- Tại hạ tin rằng, tà không bao giờ thắng chánh, cường quyền không bao giờ thắng công lý. Hắc ám không bao giờ trường cửu vô tận! Chỉ có vấn đề giai đoạn thôi!

Nguyên Tuy Vân cuối cùng phải biến sắc mặt. Tuy nhiên hắn cười lạnh, hỏi:

- Tín tâm có nuôi sống con người, thay cho vật thực được không?

Lưu Hương đáp:

- Không! Tuy nhiên, con người không có tín tâm, thì chẳng khác nào một xác không hồn! Con người đó đặt để như thi thể kẻ chết, chỉ còn biết đi biết đứng chứ còn tình cảm thì khô cạn.

Nguyên Tuy Vân mỉm cười:

- Được rồi, chờ xem tín tâm của các hạ có quật nổi tại hạ chăng.

Hắn phất ống tay áo, thân hình nương theo bay vút lên mừng tượng một con dơi chóp cánh. Tư thế rất đẹp. Xem hắn bay không nhanh, nhưng trong thoáng mắt, hắn đáp xuống trước mặt Lưu Hương. Quần hùng chỉ nghe tiếng, chưa thấy miếng, bây giờ thấy rồi, đồng bội phục Nguyên Tù Vân là một đại tài.

Buông xuôi hai tay, ống áo chấm đất, Nguyên Tù Vân thốt:

- Xin mời!

Hai người vái nhau, cùng lùi ba bước người nào cũng lộ nụ cười. Cho đến bây giờ, chưa ai nói một tiếng vô lễ với nhau. Họ là những người trầm tĩnh cực độ. Ai ai cũng nhìn vào tay họ, tay đó nhích động là trận thư hùng khai diễn, đất lở trời long! Ai ai cũng chờ, hồi hộp, lo âu. Bỗng, một người hét lớn:

- Khoan. Cuộc chiến này, phải về phần ta.

Bóng người chóp lên. Hồ Thiết Hoa đã đứng trước Lưu Hương. Lưu Hương cau mày:

- Ta đã nói rồi!

Hồ Thiết Hoa cao giọng:

- Ta không cần biết ngươi đã nói gì. Cuộc chiến này, nhất định ngươi phải nhường ta.

Lưu Hương hỏi:

- Tại sao?

Hồ Thiết Hoa trừng mắt hướng qua Nguyên Tù Vân đáp:

- Vừa trông thấy hắn, là ta xem hắn như bằng hữu ngay. Các ngươi hoài nghi hắn, ta biện hộ cho hắn, bênh vực hắn bằng ngàn lẻ một lý lẽ. Nhưng ngược lại! Hắn bán rẻ ta!

Nguyên Tù Vân thở dài:

- Trên giang hồ, nơi nào, lúc nào cũng có trăm ngàn điều nguy dị. Các hạ không nên tùy tiện mà đưa tin người. Nhất là không phải mỗi người đều có thể trở thành bằng hữu chân chính của chúng ta.

Hồ Thiết Hoa nghiêng răng:

- Đành rằng ta lầm, song đem ta ra bán, ngươi phải hối hận với hành động đó.

Nguyên Tù Vân không còn giữ lễ độ với Hồ Thiết Hoa:

- Kẻ hối hận chính là ngươi.

Hắn cao ngạo tiếp:

- Thừa dịp chưa đến lúc hối hận, ngươi nên lùi lại đi. Còn đây! Ta không muốn giao thủ với ngươi.

Hồ Thiết Hoa hừ một tiếng:

- Tại sao?

Nguyên Tuy Vân điềm nhiên:

- Chỉ vì ngươi tuyệt nhiên không phải là đối thủ của ta. Lưu Hương kia, hoặc giả y còn một vài phần hy vọng, chứ ngươi thì đừng mong làm việc phi thường. Ta đã bảo, ngươi sẽ hối hận là cái chắc.

Hồ Thiết Hoa hét:

- Câm.

Tay quyền bay ra, gió quyền lớn hơn tiếng quát.

Ai cũng biết con người Hồ Thiết Hoa là con người xung động. Vì một chút nhỏ nhen, y có thể biến thành một cuộc chiến lớn. Hoặc giả không đánh nhau được, thì y nhảy cào cào, hét vang có như vậy tức khí của y mới vơi đi.

Nhưng hiện tại y trầm trụ khí hơn bất cứ người nào từng nổi tiếng là trầm tĩnh. Và chẳng những chỉ trong hiện tại mà thôi. Không đánh được nhau y sôi động ghé gớm, đánh nhau thì trái lại y bình tĩnh không tưởng nổi.

Bình sanh, y chỉ giữ được bình tĩnh trong những lúc đánh nhau thôi. Sở dĩ y bình tĩnh được trong lúc đánh nhau, là nhờ có đánh nhau hàng trăm hàng ngàn trận sanh tử. Kinh nghiệm cho biết, càng bạo tảo, là càng dễ thất bại. Nhưng lạ lùng thay thoạt đầu, y còn bình tĩnh, qua chiêu đầu, y bạo tảo lên ngay. Hầu như y quên mất bao nhiêu kinh nghiệm thu thập trong các trận chiến khắp giang hồ. Mặc hấn bạo tàn, Nguyên Tuy Vân cứ ung dung tránh né. Hồ Thiết Hoa vung quyền thực mạng.

Trương Tam nổi giận mắng:

- Ngốc tử! Ngốc tử hạng nặng rõ ràng!

Nguyên Tuy Vân mỉm cười, vừa tiếp tục chiến đấu vừa thốt:

- Ai cho hấn là ngốc, chính người đó mới thật là ngốc

Hấn trước sau, chưa hoàn thủ.

Trương Tam cao giọng:

- Đương nhiên ngươi không nói hấn ngốc, bởi ngươi đang hy vọng hấn ngốc. Hấn càng ngốc, ngươi càng có lợi.

Nguyên Tuy Vân hỏi:

- Người muốn hẳn thay đổi chiêu pháp? Hẳn phải dùng những chiêu thức bình lặng đối phó với ta?

Trương Tam không đáp. Hồ Thiết Hoa nổi giận, quát:

- Dù người là kẻ không ra quái gì, ta cũng không dùng thủ đoạn hèn hạ đối địch với người đâu. Cứ yên trí, mắt không thấy, thì người còn tại, ta dùng toàn chiêu thức có gây tiếng gió cho người chống đỡ.

Chừng như Hồ Thiết Hoa nói đúng ý Nguyên Tuy Vân. Hẳn lo sợ những chiêu thức bình lặng. Tuy nhiên vẫn cười thốt:

- Ta vốn yên trí từ lâu. Lúc nào ta cũng yên trí cả. Chiêu thức bình lặng cũng như chiêu thức ô ạt đối với ta không có lợi, cứ làm. Nếu ta bị quật ngã vì những cái thâm lặng, thì ta đã chết từ lâu đâu còn sống đến bây giờ? Người biết chứ, đối với những kẻ mù thiên hạ thích dùng thủ đoạn thâm lặng lắm đó. Cho nên ta phải có cách đối phó với thâm lặng. Đối phó để tự bảo toàn, vì ta còn ham sống.

Trước sau y vẫn chưa hoàn thủ. Hồ Thiết Hoa đánh đúng mười bảy quyền, đột nhiên thu tay về. Nguyên Tuy Vân cũng trụ bộ liên.

Hồ Thiết Hoa thốt:

- Hiện tại là lúc động thủ, chứ không phải lúc động khẩu.

Nguyên Tuy Vân đáp:

- Đương nhiên! Ta biết như vậy.

Hồ Thiết Hoa hừ một tiếng:

- Thế sao người không xuất thủ?

Nguyên Tuy Vân lạnh lùng:

- Chỉ vì ta biết quá nhiều.

Hồ Thiết Hoa gắt:

- Người biết cái gì?

Nguyên Tuy Vân giải thích:

- Người xung phong làm một cuộc thực nghiệm cho Lưu Hương đứng bên ngoài xem võ công của ta, để tìm cách hóa giải những chiêu thức của ta. Phải vậy không?

Hồ Thiết Hoa hừ một tiếng, Nguyên Tuy Vân thở dài:

- Quả thật người là một bằng hữu tốt của hẳn. Rất tiếc người dùng tâm cơ mà không thu thập được kết quả nào, thật phí quá.

Hồ Thiết Hoa bĩu môi:

- A!

Nguyên Tuy Vân tiếp:

- Về võ công, ta luyện qua ba mươi ba môn, vô luận với môn nào ta cũng có thể đánh ngã người được như thường.

Hồ Thiết Hoa cười lạnh:

- Trong ba mươi ba môn công của người đó, lợi hại nhất là cái môn khoác lác.

Nguyên Tuy Vân không câu, trái lại còn cười tiếp:

- Nếu kể luôn môn khoác lác thì con số phải nâng lên một, cộng tất cả là ba mươi bốn môn.

Hồ Thiết Hoa hừ một tiếng:

- Trong ba mươi bốn môn, bỏ môn khoác lác ra, người kể các môn còn lại cho ta xem.

Nguyên Tuy Vân kể ngay:

- Đại Bạt thủ tại Giáp Hạ Cốc ngoài Đông Doanh đảo, kinh công của Huyết ảnh Nhân, Thanh Phong Thập Tam Thức của Hoa Sơn phái, Đại Thủ ấn của Huỳnh Giáo Mật Tông, Chu Sa Chưởng, ám khí có độc dược của Đường Môn đất Thục, những môn công này chắc là người biết.

Hồ Thiết Hoa hỏi:

- Còn gì nữa?

Nguyên Tuy Vân tiếp:

- Hồi Phong Vô Liễu kiếm gồm có 49 thức của Cổ Đạo Nhân trên Bàn Sơn, Hàng Long Phục Hồ La Hán Quyền của Thiếu Lâm, Lưu Vân Phi Tụ của phái Võ Đang, Thi Quyền của họ Ngôn tại đất Thần Châu, Ngũ Hồ Đoạn Môn Đạo của họ Bành tại Trung Nguyên, Uyên Ương Thối của Chánh Tông Bắc Phái.

Hồ Thiết Hoa lại hỏi:

- Còn gì nữa?

Nguyên Tuy Vân mỉm cười:

- Bao nhiêu đó chưa đủ sao?

Hồ Thiết Hoa cười lạnh:

- Người cho là đủ, tại sao không xuất thủ?

Nguyên Tuy Vân đáp:

- Trả lễ cho người. Bởi vì người cho ta là kẻ bằng hữu, ta nghĩ nên để cho người sống thêm một thời gian, dù là thời gian ngắn.

Hồ Thiết Hoa xì một tiếng:

- Người ấn định thời gian đó bao lâu?

Nguyên Tuy Vân thốt:

- Ít nhất cũng là sau khi tất cả các người ấy đều chết sạch.

Hồ Thiết Hoa trầm giọng:

- Các người ấy?

Nguyên Tuy Vân tiếp:

- Tất cả các người hiện có mặt tại đây.

Hồ Thiết Hoa hỏi:

- Người định giết hết mọi người?

Nguyên Tuy Vân mỉm cười:

- Bí mật của ta họ đã biết rồi, tự nhiên họ phải chết, để cho ta sống.

Hồ Thiết Hoa trừng mắt, rồi bật cười rộ.

- Các vị nghe chứ? Gã đó chẳng những khoác lác mà còn nuôi mộng nữa đấy.

Nguyên Tuy Vân điềm nhiên:

- Mộng là đối với các người đó. Rất tiếc cho các người trong cơn mộng này, các người không bao giờ tỉnh.

Trương Tam vụt thốt:

- Rất tiếc cái gì người cũng không thấy. Nếu thấy được, hẳn là người không nói lên câu nói đó.

Nơi tầng thứ hai, có lửa cháy. Chẳng rõ lửa phát sanh từ lúc nào. Vì không ai lưu ý. Lửa bốc cao hơn sáu bảy thước, mừng tượng một bức tường.

Lửa bao vây thuộc hạ của Biên Bức công tử. Chúng dùng hắc ám nhất người, thì bây giờ ánh sáng nhất chúng lại. Bình thường, chúng là dã thú, song có dã thú nào lại không sợ lửa? Cho nên thay vì vượt qua tường lửa, chúng lại lùi, bảy tám mươi tên cùng dồn vào một chỗ.

Đột nhiên, từng tên một nối tiếp nhau ngã gục xuống rồi không trở dậy nổi. Chẳng ai hiểu tại sao. Nếu muốn giải thích thì chỉ có một cách: ma pháp?

Một thứ ma pháp cực kỳ lợi hại. Linh hồn của chúng bị thứ ma pháp đó xua đuổi khỏi thể xác rồi.

Trương Tam gọi Đinh Phong:

- Người có mắt tất thấy rõ, sao người không tường thuật cho kẻ thiếu mắt nghe?

Đinh Phong biến sắc mặt không còn hạt máu, môi xám, rung rung. Gã còn nói làm sao thành lời nổi?

Trương Tam thở dài:

- Cho nên trên đời có những kẻ thích mù. Mù thì khỏi cần trông thấy cái gì cả.

Hồ Thiết Hoa tiếp:

- Không trông thấy thì không sợ, không lo. Dù có chết, cũng chết tươi, chết tốt, chết đẹp, yên tâm mà chết. Không vướng vít lụy phiền.

Nguyên Tuy Vân cười lạnh:

- Không trông thấy, chẳng phải là không hiểu. Có kẻ thấy, song không hiểu gì. Có kẻ không thấy mà sự gì cũng biết hết.

Trương Tam hỏi:

- Người biết gì?

Nguyên Tuy Vân bình tĩnh tiếp:

- Ta biết nhiều hơn các người.

Trương Tam bĩu môi:

- A!

Hồ Thiết Hoa hỏi:

- Người biết hiện tại thủ hạ của người ở đâu chăng?

Nguyên Tuy Vân đáp:

- Ở cái chỗ không ai đi đến được.

Hồ Thiết Hoa hừ lạnh:

- Tại sao ta không thấy chúng có động tịnh gì?

Nguyên Tuy Vân đáp:

- Chỉ vì chúng đã bị điểm huyết cùng ngã xuống bất động.

Hồ Thiết Hoa giật mình trừng mắt nhìn hắn. Chừng như y không tin là hắn mù. Nhưng không tin cũng không được, vì hắn mù thật sự.

Nguyên Tuy Vân hỏi lại:

- Người có mắt, người trông thấy, vậy người có trông thấy ai điểm huyết chúng không?

Hồ Thiết Hoa sững sờ. Làm sao y biết được điều đó?

Lửa bốc cháy, như có một ma pháp sanh lửa, lửa cháy mạnh mà không lan ra bờ bãi, chừng như có một ma pháp nào ức chế trong một phạm vi ấn định. Rồi bọn người bị lửa bao vây đột nhiên ngã xuống. Thì ra tên này điểm huyết tên kia, tất cả tự điểm đồng bọn, tất cả cùng ngã. Thế là sao?

Hồ Thiết Hoa vụt hỏi:

- Người biết ai chăng?

Nguyên Tuy Vân mỉm cười:

- Kẻ điểm huyết chính là kẻ phóng hỏa.

Mà kẻ phóng hỏa là ai?

*** [Vietkiem.com](http://www.vietkiem.com) ***